

RÖVID IDEJŰ TÖRTÉNETEK

NEM AKARTAM ELMENNI AZ ESKÜVŐRE, DE AZTÁN mégis mindent úgy intéztem, hogy elmehessek, sőt ne is tudjak mást csinálni, mint elmenni, mert a szuperkeresztretjvényt befejeztem, és vacsorára se vettem semmit. Nem kellett volna elmenni.

Már azt is furcsállottam, hogy a szertartás néma csöndben zajlik, de gondoltam, ez egy ilyen vallás, esküvő alatt nem beszélnek, az is lehet, hogy egyetlen szertartás alatt sem beszélnek. De utána jött a vacsora, és ott ugyanez folytatódott, mintha mindenki néma lenne. Én ugyan a vendégek közül nem ismertem senkit, de nem tartottam valószínűnek, hogy csupa némat hívnak meg egy esküvőre. Nem is voltak azok, mint később kiderült, de ehhez egy roppant kínos eseménynek kellett bekövetkeznie.

Túl voltunk a levesen, behozták a húst, és nekem pont egy mócsingos jutott, illetve ahogy körülnéztem, persze csak óvatosan, nekem jutott az egyetlen mócsingos hús. Nem volt mit tenni, nekifogtam, mert olyan csönd volt a teremben, és ettől úgy éreztem, hogy olyan nagy figyelem is, hogy nem mertem otthagyni. Meg az is eszembe jutott, hogy nincs otthon vacsorám, éhezni fogok reggelig, ebédet is alig ettem. Számba tettem az első falatot, és rögtön éreztem, hogy nem tudom lenyelni. Rágásra eleve nem is gondoltam, csak arra, hogy gyorsan lenyelem, és iszom rá vizet, akkor talán nem jön vissza, de lenyelni sem tudtam. Egy darabig csak tartogattam a számban, de már azt se lehetett sokáig, mert egyre erősebb lett így is a hányinger. Felálltam, kimentem a vécére, és kiköptem.

Mikor indultam kifelé a vécéből, már hallottam a zajt, először nem tudtam mire vélni, aztán rájöttem, hogy ez a vendégek hangja, hát mégiscsak megszólaltak, gondoltam. Aztán az is eszembe jutott, hogy ez nyilván velem van kapcsolatban, nyilván túl feltűnő volt, ahogy kirohantam. És igazam is lett, beléptem a terembe, mindenki felém fordult,

és szinte egyszerre kiáltották: gusztustalan! Utána meg, miközben mentem vissza a helyemre, ilyeneket mondtak, hogy nahát, hogy képzeled, még ilyet, egyáltalán ki ez, ki hívta meg, ezt már csak úgy egymásnak, de jó hangosan, hogy én is halljam. Egy férfi heves mozdulattal hátralökte a székét, elindult felém, de meggondolta magát, visszaült, és onnan kiáltotta oda nekem, hogy ha nem izlik az ennivaló, nyugodtan hazamehetek, mire a többiek kárörvendően felnevettek. Gyorsan megettem, ami a tányéron volt, még vizet se ittam rá, biccentettem a körülöttem ülők felé, amilyen zavarban voltam, az ifjú pártól el se búcsúztam, hazajöttem.

VÉGRE LÁTTAM A VISZKETŐ EMBERT. EGÉSZ testét kiütések borították, de az impresszárió elmondta, mikor bekonferálta őt, hogy ez nem ragályos, így született, születése óta vakarózik. Ott állt a pódiumon, csak egy tornanadrág volt rajta, és egyfolytában vakarózott mindkét kezével. Többé-kevésbé módszeresen csinálta, elkezdte a homlokánál, és végigvakarta magát egészen a talpáig, mert még a talpa is viszketett, aztán alulról fölfelé, csak most hátul. Ha valahol egy váratlan viszketési inger lépett fel, akkor egyik kezével odakapott, de aztán folytatta a módszeres vakarózást.

Ez így ment egy darabig, aztán megint előjött az impresszárió, és felkért a nézők közül egy izmos férfit, hogy segítsen neki. Hozott magával egy nagy smirglit, és akkor nekiálltak ketten, és azzal kezdték dörzsölni a Viszkető Ember hátát. Forduljon meg, Lajos, mondta előtte az impresszárió, és Lajos megfordult, terpeszbe állt, bal lábát egy kicsit előbbretette, hogy ellene tartson a dörzsölésnek. Kis, nyeszlett öregember volt, azok ketten így is majdnem feldöntötték, olyan erővel nyomták a hátára a smirglit.

Ezután egy üvegdarabbal a mellkasát és a hasát kaparta végig az impresszárió. Lajos boldogan vigyorgott, nyilván nagyon jólesett neki, bár amint láttam, zavarta, hogy az alsótestéhez nem fért hozzá, csak a hátát tudta közben megvakarni.

Aztán a mutatvány csúcspontja következett, az impresszárió egy drótkéfét vett elő a zakója zsebéből. És most, hölgyeim és uraim, itt ez a drótkefe, ki akarja esetleg kipróbálni, kinek visziket valamilye? Senkinek, mindjárt gondoltam, akkor majd én kipróbálom, és odament a pódium széléhez, megdörzsölt vele egy deszkát, amiről rögtön lejtött a festék, és a rostjai is kezdtek kiszakadozni. Utána az öregember fejét vette kezelésbe. Először lendületes mozdulatokkal megkeféltte a haját, jó néhány szál ki is szakadt, azokat gondosan kiszedegette a keféből, aztán, már egy kicsit óvatosabban, a kifakult bajszát és végül a szemöldökét keféltte meg. Mikor végzett, színpadias mozdulattal átnyújtotta a Viszkető Embernek a drótkéfét, aki meghajolt, vagy inkább csak biccengett, és kétségbeesetten vakarózva eltávozott. Az impresszárió még közölte, hogy előreláthatóan mikor lesz a legközelebbi bemutató városunkban (november eleje), aztán ő is meghajolt, és ezzel végetért az előadás.

FŐLÉBREDTEM, KI KELLETT MENNEM VIZELNI.
Éjjeli három óra volt, kissé sokat ittam az este, főleg sört, aztán a végén még gyorsan két rumot, le se vetkőztem, ruhástól aludtam el. A gangon, a vécé előtt a szomszéd öregember állt a korlátba kapaszkodva, arccal az udvar felé, csak a hátát világította meg a vécében égő lámpa.

Meg fog fájni, mondtam neki, mert pizsamában állt ott, de nem válaszolt. Ácsorogtam mellette egy darabig, nézegettem a sötét ablakokat, és felfedeztem egy világosat is a harmadik

emeleten, eltűnődtem, hogy kik lakhatnak ott, aztán megéreztem a bűdösséget, te jószágos ég, gondoltam, ez beszart, nem érte el a végét. Nekem viszont már nagyon sürgős volt, bementem a fürkébe.

Mikor kijöttem, még mindig ugyanott állt. Most már mind-egy, mondtam neki, menjen vissza, mert megfázik. Megcsaltak, mondta, de nem értettem előszörre, mert olyan torz volt a hangja. Fürödjön meg, tanácsoltam, és rögtön eszembe jutott, hogy valószínűleg neki sincs fürdőszobája. Megcsaltak, mondta most már másodszor.

Mindenkit megcsálnak, mondtam rövid gondolkodás után. Görcsösen markolta a korlátot, lassan felemelte a fejét, így már az arcát is látni lehetett. A harmadik emeleten elsötétült az ablak. Jöjjön, mondtam neki, mert én fázom, megfogtam a vállát, és az ajtajához vezettem. Mielőtt belépett volna az ajtón, még felém fordult, és azt mondta: az ócska ribanc. Kézmosás közben jutott eszembe, hogy nincs is felesége, meghalt már évekkal ezelőtt, de nem foglalkoztam tovább a dologgal, inkább levetkőztem, és lefeküdtem.

EZ AZ ÓRIÁSI SZABADIDŐKÖZPONT A VÁROS büszkesége. Van itt állítólag minden a szaunától a munkásballetiskoláig, a himzőtanfolyamtól a görkorcsolyás ökölvívásig, a légzőpincétől a légidiszkóig, én egyiket se láttam. Leültem az uszodában egy padra, közel a medencéhez, de a vízbe nem merészkedtem bele, mert nagyon tág volt a fürdőnadrágom, féltem, hogy lecsúszik rólam. Különben is már csak öt perc volt a zárásig, senki se fürdött, a vendégek mind elmentek öltözni, vagy éppen készültek elmenni, az úszómesterek egy-egy hosszú nyelű szűrővel a habot szedték le a vízről.

Először arra lettem figyelmes, hogy a startkövek jó három méterre vannak a medencétől. Jellemző, hogy ekkor még arra

gondoltam, hogy megkérdezem valamelyik úszómestert, ez miért van így, ilyet még sehol se láttam. Aztán a kettes startkő tövében észrevettem egy öregembert, ott kuporgott, és engem nézett. Megkérdeztem tőle, hát te mit csinálsz itt. Elbújtam a szüleim elől, válaszolta suttogva, alig értettem, aztán hirtelen pánikba esett, talán valami zajt hallott, odafutott a medencéhez, befogta az orrát, és beleugrott a vízbe. Ekkor derült ki, hogy a víz csak bokáig ér, legalábbis a medencének ezen a végén, nyilván a másik vége felé mélyül. Az egyik úszómester letette a szűrőt, és egy mentőövet dobott be a jajgató öregembernek, csak hogy a mentőöv fejen találta őt. Az öreg elhallgatott, és eldőlt. Ebben a pillanatba lépett be egy idős hölgy, elkíáltotta magát, hogy Pityu megyünk, megjött a taxi, és már fordult is ki.

Felcihelődtem én is, a kölcsönzőben visszaadtam a labdát, amit nem is használtam, megkerestem a kijáratot, de már be volt zárva. Visszamentem az uszodába, és mondtam az úszómestereknek, hogy nem tudok kimenni, be van zárva az ajtó. Csak vonogatták a vállukat, hogy bementa többször is a hangosbemondó, öcskös, hogy záróra, miért nem mentél ki idejében. Rohantam a kölcsönzőhöz, de akkor már az is bezárt. Elkezdtem bolyongani az óriási épületben, hátha talállok valakit, aki kienged. Nagy sokára az öregemberrel találkoztam, csurom víz volt a ruhája, na mi van, csapdába esünk, viccelődött, de nagyon készségesen elvezetett az éjjeli-őri irodába. Ott felírták az adataimat, kikérdeztek, hogy miért próbáltam ittmaradni záróra után, mondták, hogy többször meg ne lássunk itt, mert baj lesz, és egy mellékkijáraton kiengedtek.

MUNKA UTÁN ÁT SZOKTAM MENNI A KÁVÉHÁZ-ba. A pincér, ahogy meglát, már hozza is az ásványvizet,

annyira ismer. Egyszer el is beszélgettem vele, a részeges vejére panaszkodott, mit szól ehhez, mondta, hogy milyen emberek vannak, én kérem már harminc éve nem ittam egy csepp alkoholt se, egyszerűen nem kívánja a szervezetem, rá se bírok nézni, nem mondom, ha valaki tényleg nem bírja ki nélküle, igyon meg vasárnap ebéd után egy pohárral, én is voltam fiatal. Teljes mértékben igazat adtam neki. Szóval iszogatom a vizet, és a találós kérdésen töröm a fejem, mert a kollégáim mindennap feladnak egy-egy találós kérdést, és akkor a múltkor egyszercsak mit látok.

Ugyanis az ablaknál ültem, mert a megszokott asztalomat elfoglalták, és véletlenül kinéztem, és láttam, hogy szemben a fodrászatban éppen megölnek egy nőt. Illetve nem egészen véletlenül, mert először csak a fodrásznőre lettem figyelmes, jobban mondva őt néztem, ahogy úgy az ember néha elgondolkodik, és aztán figyelmes lesz valamire. Elég az hozzá, hogy a fodrásznő egyszercsak megfojtotta a vendéget, egy olyan középkorú nő volt az illető, megfojtotta, aztán kivonszolta a hátsó helyiségbe, majd visszajött, és eltüntette a nyomokat.

A Kopasz Kenguruhoz címezték az üzletet, és a cégtáblára egy kengurut is ráfestettek, aminek csak három szál haja van. Őszintén szólva eddig nem is tudtam, hogy van itt fodrászat, igaz hogy nem is jártam még ebben az utcában, inkább csak a lakásom környékén szoktam sétálgatni vasárnaponként, ha éppen szép az idő. Elhatároztam, hogy másnap megint ideülök, és megfigyelem, mi történik, és jól is tettem, mert másnap a fodrásznő megint megölt egy nőt. Ez egy öregasszony volt, és árammal ölte meg, hozzáértett a vállához egy drótot, és az öregasszony rögtön meg is halt. Megint kivonszolta, és eltüntette a nyomokat. Mondanom se kell, harmadnap ugyanez történt, csak ezúttal egy fiatal lány volt az áldozat, és a fodrásznő mérget használt. De ekkor már megsokalltam a dologot, elhatároztam, hogy közbelépek. Meg se ittam a vizemet, csak fizettem, és átmentem a fodrászatba.

Amilyen szórakozott vagyok néha, csak az üzlet küszöbén

jutott eszembe, hogy valami ürügy is kell. Nem tudtam hirtelen mást kitalálni, mondtam, hogy csókolom, borotválást kérek.

Eltévesztette a házszámot, kedves uram, mondta a fodrásznő, ez női fodrászat. Ja bocsánat, mondtam, és rettenetes zavarba jöttem, úgy látszik, nem néztem meg jól a kiírást, csak azt néztem, hogy fodrászat, kissé szórakozott vagyok néha, elnézést, és elindultam kifelé. Már az ajtónál voltam, amikor utánamszólt.

Nem akarja mégis megvizsgálni a nyomokat, kérdezte. Á, szerintem el vannak már azok tüntetve, mondtam, és ösztönösen körülnéztem.

Itt aztán semmit nem találna, mondta, esetleg ott hátul az irodában. Teljesen mindegy, mondtam, én odaátról a saját szememmel láttam, hogy maga megölt három embert, és én ezek után a maga helyében nem lennék ilyen pökhendi.

Hármát, kérdezte nevetve, jó, legyen, mondta, és hirtelen elkomorodott, csak vigyen magával, nagyon kérem, vigyen magával, mondjuk megihatnánk itt a kávéházban egy fröccsöt. Nem lehet, mondtam, most jövök onnan, kínos lenne visszamenni, különben is már késő van, haza kell mennem.

Hát akkor csak menjen, mondta, menjen csak haza, jóccakát. Jó éjszakát, mondtam, de figyelmeztetem, hogy odaátról továbbra is nézni fogok mindent, de aztán végül is nem így tettem, mert miután a következő este nem történt semmi, azután már nem az ablakhoz ültem. Ráadásul a találós kérdésekkel is el voltam maradva, azt is pótolni kellett.